

UUS

NAIN E

KAIRA ROUDA

Originaali tiitel:
Kaira Rouda
The Next Wife
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on ilukirjandusliku teosega. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumised on autori kujutlusvõime vili või väljamõeldised. Igasugune sarnasus tegelike elus või surnud inimestega või tegelikult aset leidnud sündmustega on juhuslik.

Tõlkinud Ester Eggert
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Damon Freeman

Text copyright © 2021 by Kaira Rouda. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E08399621
ISBN 978-9949-82-791-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Harleye.
Partnerile minu elus.
Ma armastan sind.

1. OSA

TISH JA JOHN

I. peatükk

TISH

Inimesed küll üldiselt nii ei arva, kuid uus naine olla ei ole sugugi lihtne.

Jah, muidugi saan mina nüüd tema edust kasu lõigata, olles samas pääsenud „algusaegade“ vaevadest, mida see iganes tähendama peaks. Ent ühtlasi jään ma ilma avaratest võimaluste maastikest – võimalusest luua ühine elu ilma kappi peidetud luukeredeta. Kogunedes koosolekusaali EventCo suuri uudiseid tähistama, kummitavad need luukered taas minu haardeulatuses.

Üks neist seisab täpselt koosolekusaali ukse taga. Tema nimi on Ashlyn – isepäine ja erakordselt saamatu kahekümneaastane tütar. Üldiselt on meie suhted sõbralikud. Ma olen selle nimel kõvasti vaeva näinud ja ta mõistab selle suurust. Olin kunagi tema lapsehoidja ja meie vahel on teatav side, kuna ta rääkis mulle nii palju saladusi. Tema arvab, et ka mina avaldasin saladusi.

Tema kõrval seisab aga hiiglaslik luukere ise – esimene naine, Kate. Räägitakse, et ma olevat noore Kate'i koopia. Me oleme mõlemad kõhnad, läikivate pruunide juuste ja laia naeratusega. Tema on lihtsalt üle kahekümne aasta vanem, kulunud versioon minust. Temas näen ma enda tulevikku. Või midagi säärast. Tundub, et ta suudab kontoris eksisteerida ainult pükskostüümis. No kuulge, kaheksakümnendad on ammu läbi. Täna on ta üleni

valges, mis tähendab, et ta on kehastunud naisõiguslaseks või Lumivalgekeseks. Absoluutselt.

Hoolimata meie vanuse ja stiili erinevustest vastab tõele klišee, et meestel on kindel tüüp. Mehed lihtsalt ei ole originaalsed. Nad on lihtsad ja läbinähtavad olendid. Naine peab nad õnnelikuks tegema ja igas mõttes rahuldama. Saate aru küll. Ja *voilà* – elu ongi õnnelik.

Eriti juhul, kui mees on edu maitsnud.

Miks siis lasta neil minema lipsata? Just siis tuleb küüned sügavale suruda. Jah, muidugi on nendega vananedes üksjagu tööd, aga elu on selline. Mõned meist oskavad mehi kinni hoida ja teised, noh, lihtsalt ei oska. Mina ei lase teda käest. Uut naist ei tule.

Minu ja Kate'i pilgud kohtuvad. Ma naeratan, nautides tõsiasi, et mina istun koosolekusaalis Johni kõrval, samal ajal kui tema tammub koridoris ringi ja püüab kuidagi olla. Oma kohta leida. See on kahtlemata tema jaoks ebamugav.

Oh rõõmu, meie kaunis turunduse asepresident Jennifer on ka kohal ja püüab iga hinna eest Kate'i olemist koosolekusaalis mugavaks teha. Ta lakub Johni eelmise perekonna talda, nagu ta oleks mingi armastatud sugulane. Ma poleks tohtinud lubada teda palgata. Meie pilgud kohtuvad ja Jennifer leiab kiiresti põrandalt midagi, mida põrnitseda. Ma mõtlen taas, miks küll pean ma töötama koos naisega, kes on justkui moeajakirjast välja astunud: pikad blondid juuksed, uskumatult sile nahk, suured rohelised silmad ja muud toredused. Ma tean, miks – ma olen rumal. Jumal küll, Johni tähelepanu on niigi hajevil.

Konverentsisaali uks avaneb ja sisse astub Lance Steel, meie tegevjuhi asetäitja – kiilakas, geniaalne ja tõeline iludus. Ta libiseb toolile minust kahe istme kaugusel.

„Tervist, boss,“ lausub ta Johnile. Lance'i lõug on pinges, temast peegeldub intensiivsust. Minu arvates mõtleb ta pidevalt millelegi. Johni jutu järgi meil vedas, kui suutsime Lance'i mingi hüiglasliku tehnoloogiaettevõtte juurest enda juurde meelitada, ja võib-olla oli see tõesti nii. Aga kui mina oleksin otsustaja, siis

tahaksin, et säärasel positsioonil inimene oleks sõbralikum. Ma tunnen, kuidas Lance mind põrnitseb, nagu tavaliselt. Ja mina põrnitsen vastu. Ma ei tea, kas ma meeldin talle või on asi milleski muus. Eeldan, et me oleme umbes samavanused. Seega ma ei ole huvitatud. Mulle meeldivad vanemad mehed. Ma pigistan laua all Johni kintsu, aga tema keerab oma tooli kõrvale.

Ma manan näole krampliku naeratuse, samal ajal kui Kate ja Ashlyn leiavad endale koosolekuruumis kohad, võttes istet suure klaaslaua teises otsas. Kõik ametnikud ja võtmetähtsusega töötajad ehk osalised on nüüd kohal. Meid on kokku kakskümmend neli. Ashlyn põrnitseb mind üle laua. Tema nõudlik enesekindlus on kohatu. Tal ei ole siin mingit võimu. Kui ta oleks osanud käituda ja jäänud pärast minu ja Johni abielu sõbraks, siis oleksid asjad tema jaoks ehk teisiti. Aga nüüd on liiga hilja. Johni nähes käitume me nagu sõbrad, aga see on vale.

Ma suunan pilgu jõmpsikalt kõrvale ja silmitsen laua ümber istujaid. Pea kõik nad on siin olnud algusest saati. Nende pinged ja pinevus on ilmselged. Ma tunnen, kuidas John minu kõrval toolil niheleb. Ta ei olegi kunagi sellega ära harjunud: terve perekond ühes kohas koos, hoolimata asjaolust, et mitte sugugi ammu töötasime me õndsas teadmatuses külge külje kõrval.

John tõuseb püsti ja kehtestab end üle ruumi. Ta kannab musta T-särki, mille varrukale on punasega tikitud „EventCo“, musti pükse ja laia naeratust. Me mõlemad riietusime Steve Jobsi kombel üleni musta. See oli nii planeeritud. Tõsine. Tehnoloogia hõnguga. Minu juuksed on seotud madalale hobusesabasse. Minu püksid ja must T-särk toovad kehakumerused esile. Erkpunane huulepulk on nagu täpp i peal. Ma tean, et mehed kontoris pööravad minu riietusele tähelepanu, ja ma naudin seda.

Johni kätt ehib nahast käevõru, millel ilutseb metallist rahu-märk. See on kingitus minult. Ma tean, et ta tunneb end seda kandes nooremana. Me oleme valmis. Tema sinistes silmades peegelduv päikesevalgus kõneleb soojusest ja kogemusest. Ma vist armusin kortsudesse tema silmanurkades.

Üksnes läige tema otsaesisel reedab, et ta ei tunne end kõige mugavamalt. Püüan ennast tagasi hoida ja mitte talle salvrätikut ulatada. Higi on nii eemaletõukav.

„Mis tunne on olla rikas?“ küsib John ning alustab plaksutamist. Teised liituvad. Minu süda peksab rinnus. Mina isiklikult arvan, et rikkana elamine on ainus inimväärne elu. Ja nüüd on meil palju rohkemat. Minul ja Johnil.

John jätkab ja mina teesklen pühendunud tähelepanelikkust. „Ma tean, et viimased paar kuud on olnud rasked. Äriliselt vaikne ja siis need nõmedad kohtuasjad. Aga te vaadake vaid, kuidas EventCo aktsiahind taevasse kerkib!“ John viipab monitorile peene koosolekuruumi nurgas. See tundub ebareaalne. Tavapärasel tööpäeval katavad selle ruumi seinu graafikud ja erksavärvilised kritseldused. Kunagi oli üks osa minu tööst nende seinte puhastamine.

Täna aga pühkis keegi teine seinad puhtaks, muutes need lumivalgeks, nagu tühjad paberilehed. John ja tema mustad riided torkavad veelgi rohkem silma. Ma otsustan tema kõrvale püsti tõusta, nautides Kate'i ja Ashlyni pahaseid pilke.

Ma naeratan neile mõlemale ja pilgutan Ashlynile silma, pöörates seejärel tähelepanu tagasi nurgas seisvale monitorile. Seal tuleb parajasti aktsiaturu ülevaade. Ma ei ole kunagi eriti aktsiaturgudest hoolinud, aga nüüd, mil EventCo läks turule, ma hoolin. Ma hoolin väga.

„Te vaid vaadake teda!“ hüüatab John. Ma võpatan, kuid taipan siis, et ta räägib aktsia hinnast. Issand, ma ei tea, miks ma nii ärevil olen. Ilmselt on asi lihtsalt tänases pinevas õhustikus. Viimane päev enne suurt muutust.

John heidab mulle mureliku pilgu, millest peegeldub valdavalt küsimus „Miks põrgu pärast sa minu kõrval seisad?“.

„Kallis, see on nii põnev,“ sosistan ma ja suudlen teda põsele. „Sa peaksid otsaesist pühkima.“ Ma surun salvrätiku talle pihku, aga ta ei tee minust välja.

John jätkab: „Enne kui me siit ruumist väljume ja koos ülejäänud ettevõttega tähistama hakkame, tahtsin ma teid kõiki kokku

kutsuda ja tänada. Tänu teie raskele tööle ja vaevale suutsime mina ja Kate üles ehitada meie unistuste firma. Ma loodan, et olete tulemustega rahul, ja ühtlasi loodan, et te jätkate töötamist, kuigi rahaliselt ei ole see enam vajalik.“

Ma nõjatun vastu Johni ja naeratan, jagades seda hetke rambivalguses. Mõtlen endamisi, kas koridoris on ehk ajakirjanikke seda õnnelikku sündmust läbi klaasuste jäädvustamas. Kui on, siis saavad nad praegu hea kaadri. Mina ja minu mees, üleni mustas, lumivalge seina taustal ning terve meeskond ümber koosolekulaua meid imetlusega silmitsemas. Absoluutne klassikaline kaader äriedust.

Age kahjuks ma ei näe ühtegi kaamerat, kuigi nad peaksid kohal olema. See on EventCo jaoks tohutu hetk. John asutas ettevõtte koos Kate'iga kakskümmend aastat tagasi ja sellest on saanud Ohio osariigi keskosa üks tähtsamaid ja austatumaid ettevõtteid. Meie oleme läbinisti Ameerika edulugu, läbinisti ameeriklaste linnas sisemaal. No kuulge, see ju kõlab nagu muinasjutt. Meie sõrmede vahelt käis eelmisel kuul läbi rohkem kui miljardi dollari ulatuses piletioste. Meie uskumatult edukas äri tegeleb virtuaalsete kutsete, peotarvete ja kõige kuumemate kontserdipiletite vahendamisega. Kui ma ütlen „meie“, siis mõtlen ma tegelikult „nemad“. Algusest peale on minu ainus ülesanne olnud Johni korraldamine ja õnnelikuks tegemine, esmalt tema isikliku assistendina ja seejärel naisena. Tundub, et mina olen oma töö teinud.

Tunnen rahuldust, kui John viimaks käe ümber minu vöökohta asetab ja mind enda vastu tõmbab. Nii on juba parem.

„Erilised tänusõnad Tishile, kes on viimased paar kuud pidanud taluma ühte äärmiselt stressis tegevjuhti. Ma tean, et minu kalendri korraldamine ei ole lihtne töö. Ja tegelikult tahan teile kõigile öelda, et ma tean, et minuga ei ole olnud viimasel ajal lihtne koos töötada.“

Kas see oli varjatud torge? Tähendab, ma olen tõesti ametlikult tema isiklik assistent, aga ma ei ole lihtsalt kalendrit täitev

sekretär. Me oleme abielus. Seega pool tema nüüdsest börsil noteeritud ettevõttest kuulub mulle. Mu õlad vajuvad taas kogu selle tohutu olukorra raskuse all longu. Aga Johnil on õigus. Sõna „stress“ on toimunu kirjeldamiseks isegi leebe väljendus. Ent ma naeratan ja pöördun EventCo meeskonna poole.

„John, ma olen sinu üle nii uhke. Sa nägid nii palju vaeva, tagamaks, et meie börsile minek oleks kõigile kasulik. Aga mina ei suuda ära oodata, et sinuga sel nädalavahetusel lõpuks ometi puhkusele sõita.“

John ei ole sellest puhkusest tegelikult sõnagi kuulnud, aga ta ei reageeri. Olgu peale. Me lahkume täna õhtul pidustuste järel. Ma pakkisin kohvrid juba valmis. Eralennuk ootab meid lennujaamas. See saab olema tore nädalavahetus kahekesi mägedes.

Meil on nii palju, millest rääkida.